

A másodfokú bíróság **2012. év március hó 27. napján** megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kuruzslás vétsége és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlottal szemben megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt testi épség elleni bűncselekmény helyes megnevezése: testi sértés vétsége (Btk. 170. § (1) bekezdés és (7) bekezdés III. fordulata).

A fogházbüntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 41.400,- (negyvenegyezer-négyszáz) forint büntügyi költséget köteles a vádlott az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 2011. június 8. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 285.§ (1) bekezdése szerinti kuruzslás vétsége és a Btk. 170. § (1), (7) bekezdésének III. fordulata szerinti gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége miatt - halmazati büntetésül - 2 év fogházbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható, és kötelezte a felmerült büntügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott az ok megjelölése nélkül, védője felmentés illetőleg a kiszabott büntetés enyhítése, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése érdekében fellebbezett.

A vádlott védője írásban is benyújtotta fellebbezésének indokolását, amelyben továbbra is a vádlott felmentését, enyhébb büntetés kiszabását, illetőleg a magánszakvéleményt adó igazságügyi orvosszakértő bevonását indítványozta. Az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak tartotta, és a vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményekben nem látta bizonyítottnak. Arra hivatkozott, hogy a betegeknek alkotmányban biztosított joguk a gyógyulás és a vádlott nem tudja elismertetni Magyarországon a német szakképesítését. A jelenleg hatályos

szabályok szerint a P. Betéti Társaság orvosi képzettséggel rendelkező kültagja sem lett volna jogosult a neuráalterápia alkalmazására. A testi épség elleni bűncselekménnyel kapcsolatban- az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 16. sz. módszertani levelére hivatkozva- kifogásolta, hogy a látleleti seb leírása nem felel meg a szakmai követelményeknek. Azt is kiemelte, hogy az eljáró szakértők nem zárták ki a sértett spontán légmellre való egyéni hajlamát. Vitatta a vádlott tevékenysége és az életveszélyes állapot közötti okozati összefüggést.

A főügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság az ügyet a Be. 363.§ (1) bekezdése alapján tárgyalásra tűzte ki.

A másodfokú bíróság a védelemnek az igazságügyi orvosszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította, azonban észlelte, hogy az eljáró igazságügyi orvosszakértők az elsőfokú eljárásban az okirati bizonyítékként felhasznált szakvélemény tartalmára nem nyilatkoztak. Ezért az ítélőtábla bizonyítást rendelt el, és az orvosszakértőket az okirat tartalmában megjelölt ellentmondás okára történő nyilatkozat érdekében megidézte a tárgyalásra.

Az igazságügyi szakértők az okirati bizonyíték megismerése után is fenntartották véleményüket, egyetértve és egymás indokait megerősítve és kiegészítve fejtették ki az okozati összefüggéssel kapcsolatos érveiket. Ennek során hangot adtak annak, hogy az okozati összefüggést nemcsak - a magánszakvélemény által kifogásolt - időrendi sorrendre alapították, hanem azt is megvizsgálták, hogy van-e olyan adat, amely egyéb életveszélyt kiváltó mechanizmusra utalna, de ilyet nem találtak. Arra a kérdésre is választ adtak, hogy a vádlott által az adott testtájékon, az adott tüvel ejtett szúrás alkalmas-e az életveszélyes állapot kiváltására. Erre a kérdésre is igenlő választ adtak. E három tényező alapján vontak következtetést arra, hogy a vádlott által ejtett számtalan tűszúrásból legalább kettő indította el azt az ok folyamatot, amelynek eredményeként a sértett élete közvetlen életveszélybe került. Véleményüket megerősítve látták a vonatkozó statisztikai adatokban, továbbá a tüdőgyógyász vallomásának tartalmával, az általa a sértett életmentése során tapasztalt tűszúrási nyomok elhelyezkedéséről rögzített és kifejtett szakmai véleményével.

Az igazságügyi orvosszakértők kiemelték még, hogy a légmell spontán formája csak akkor merül fel, ha annak minden más oka kizárt, de ez a szabály fordítva nem alkalmazható. A védelemnek a 16. sz. módszertani levél tartalmát érintő kifogására egybehangzóan kifejtették, hogy egyrészt nem látlelet készült, másrészt a módszertani levél sebekről beszél, amely a tűszúrára nem értelmezhető. A hiányolt szúrt csatorna hossza pedig csak metszeti feltárással vagy boncolással pontosítható, élő személy esetében erre nincs mód, kizárólag halott személy esetén alkalmazható ez a feltárási módszer.

A másodfokú bíróság a kihallgatott igazságügyi orvosszakértők véleményét elfogadta, azokat aggálytalannak tartotta, és a védelem által felvetett és kifogásolt ellentmondást így teljes mértékben tisztázta. Erre figyelemmel szükségtelennek tartotta újabb szakértő

bevonását, és a bevont szakértők közötti ellentmondás hiányában, a felvetett kérdés egyértelmű megválaszolásával annak törvényi feltételei sem álltak fenn.

A másodfokú bíróság azért hallgatta meg ismét az elsőfokú bíróság által is meghallgatott orvosszakértőket, hogy a védelem által becsatolt szakértői véleményben foglalt megállapításokat, vagyis a kijelölt orvosszakértő szakvéleményét - amelyek részben ellentétesek voltak a bíróság által kirendelt szakértői véleményekkel - ütköztesse az igazságügyi orvosszakértők - álláspontjával.

A BARBERÀ, MESSEGUÉ és JABARDO kontra Spanyolország elleni ügyben az Emberi Jogok Európai Bírósága ítéletének 68. pontjában az alábbiakat rögzítette: 68. Általános szabály, hogy a nemzeti bíróságok feladata, és különösen az elsőfokú bíróságok feladata, hogy az előttük lévő bizonyítékokat értékeljék, valamint eldöntsék, hogy mennyire releváns a vádlott által beterjeszteni kívánt bizonyíték. A Bíróságnak ugyanakkor el kell döntenie, hogy a bírósági eljárás egésze, beleértve azt a módot is, ahogy a vád és a védelem bizonyítását lefolytatták, vajon a 6. cikk (1) bekezdésének előírása szerint tisztességes volt-e.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága számos határozatában kifejti, hogy valójában a 6. Cikk (3) d. pontjában rögzített fegyverek egyenlőségének elve - a tisztességes eljáráson belülmiként valósul meg a bizonyítékok beszerzése, - a terhelt által a bírósági eljárás során beszerezni indítványozott bizonyítékok - mérlegelése vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság is okirati bizonyítékként kezelte a védelem által becsatolt orvosszakértői véleményt. Ezzel a ténnyel szinte maradéktalanul teljesítette az Egyezmény 6. Cikkelyében megfogalmazott tisztességes eljárás követelményét.(elsőfokú ítélet 13. oldal 3. bekezdés). Azonban szükségessé vált ezen okirati bizonyítékként kezelt szakvéleményben foglaltak „ütköztetése” az igazságügyi szakértők kialakított álláspontjával. Ezt a kérdést vagyis a fennálló ellentmondás kérdését az elsőfokú bíróság eltérően értékelte, ezért nem tárta a kijelölt orvosszakértő szakvéleményét az eljáró szakértők elé. (elsőfokú ítélet 13. oldal 3. bekezdés)

Az Emberi Jogok Európai Bírósága épp egy magyar vonatkozású ügyben, a Tánczos Gábor által Magyarország ellen (Eur. Court H. R., Case of Tánczos v. Hungary, decision of 26 April 2005) benyújtott kérelem alapján a Bíróság által 2005. április 26-án hozott ítéletében a szakértők kirendelésének bíróság általi elutasításával kapcsolatban az alábbiakat fejtette ki

A konkrét esetben a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozta, hogy a bizonyítási eljárás az elsőfokú eljárásban lezárult, a büntetőeljárásról szóló törvény nem tette lehetővé a bizonyítás megismétlését a másodfokú bíróság előtt, amelynek feladata csak a megtámadott ítélet és az azt megelőző bírósági eljárás felülbírálata volt. A védelem szakértőinek szakvéleményét illetően a Legfelsőbb Bíróság rámutatott arra, hogy a szakvéleményt okirati bizonyítékként az ügy iratai közé iktatták annak ellenére, hogy az jórészt irreleváns volt.

A kérelmező ebben az ügyben is azt panaszolta, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatott meg egy további olyan szakértőt, akinek meghallgatását a védelem indítványozta. A panaszos ekkor is arra hivatkozott, hogy a nemzeti bíróság az Egyezmény 6. cikke 3. bekezdésének d./ pontjában foglaltakat megsértette.

Az Egyezmény 6. cikke 3 bekezdésének d./ pontja szerint „Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van - legalább - arra, hogy kérdéseket intézzon, vagy intézhessen a vád tanúihoz, és kieszközhessen a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanúit megidézik, illetve kihallgatják”.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága ebben az ítéletében rögzítette, hogy „a magánszakértő meghallgatásának megtagadását illetően a Bíróság megismétli, hogy főszabályként a nemzeti bíróságokra tartozik az eléjük tárt bizonyítékok és a terhelt által felhozni kívánt bizonyítékok relevanciájának értékelése. Konkrétabban, a 6. Cikk 3(d) bekezdése főszabályként annak megítélését is a nemzeti bíróságokra hagyja, hogy szükséges e tanúk felhívása; minden mentő tanú megjelenését és megvizsgálását sem igényli (Eur. Court H. R., Case of Tanczos v. Hungary, decision of 26 April 2005) .(vö. Solakov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia, no.47023/99. § 57, ECHR 2001-X.)”.

A vádlott védője a tárgyaláson a felvett bizonyítást követően- megtartott perbeszédében- az írásbeli fellebbezését fenntartva azt emelte ki, hogy továbbra sem tisztázható az, hogy a sértett testén melyik tűszúrás okozta a légmellét. Álláspontja szerint a vádlott a hivatása áldozata lett, a gyógykezelés nem lehet kizárólagosan orvosi monopólium, és az eljárásban nem kaptak teret a közösségi jog szabályai, így különösen sérült az Európai Parlament és a Tanács 2005/36/EK irányelvében megfogalmazott elvárás.

A főügyészség képviselője a másodfokú bíróság tárgyalásán - az írásbeli indítvány fenntartása mellett - azt hangsúlyozta, hogy a jogharmonizáció kapcsán lehetne a védelemmel elméleti vitát folytatni, de a vádlott Magyarországon él, a magyar törvények hatálya alá tartozik, azokat be kell tartania. Az elsőfokú bíróság tényállása megalapozott és irányadó, a vádlott által tanúsított magatartás büntetőjogi normába ütközik. A vádlott a jogellenesen végzett tevékenysége során nem az első esetben sodorta életveszélybe a kezelt személyt. Ezért arról kell döntenie a másodfokú bíróságnak, hogy milyen büntetés alkalmas a speciális prevenció kiváltására, annak elérésére, hogy a vádlott az engedély nélkül végzett tevékenységével felhagyjon, és belássa a működése eredményeként okozott életveszélyt. Az elsőfokú bíróság által kiszabott végrehajtandó fogházbüntetés méltányos, más büntetés nem elégséges a vádlott visszatartására, ezért az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán sem ismerte el a bűnösségét, hangsúlyozta, hogy tevékenysége legálisan nem folytatható, a sértett légmellét pedig nem ő okozta.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a kizárólagos védelmi fellebbezés alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben felülbírált.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett széleskörű és alapos bizonyítási eljárást folytatott. Az egyik ülnök személyében történő változást követően az eljárási szabályok sérelme nélkül ismételte meg az eljárást. A bizonyítási eljárás során tanúkat hallgatott ki, a sértett sérülése miatt megidézte, és részletesen meghallgatta az orvosszakértőket, és a vádlott elmeállapotának vizsgálatára igazságügyi elmeorvos szakértőt rendelt ki. A védelem által felkért szakértő szakvéleményét okirati bizonyítékként felhasználta, és további okirati bizonyítékokkal is kiegészítette a személyi bizonyítás eredményét.

Mindezen bizonyítékok egyenkénti majd összességében történt értékelésével hibamentes, megalapozott és szinte hiánytalan tényállást állapított meg, amelyet csak kisebb körben egészített ki a másodfokú bíróság a beszerzett iratok, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéleti tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja az alábbiak szerint kiegészítette:

- A vádlott jelenleg a P. Kft. tulajdonosa, és képviselőre jogosult ügyvezetője 2010. augusztus 31.-től
- A P. Bt. 2010. augusztus 31. napján törlesztésre került, abban 2008. június 14. napjától szerepelt a 8690 TEÁOR számú egyéb humán egészségügyi ellátás, amely orvosi tevékenységet nem foglal magában. Az ÁNTSZ 2007. június 14.-i működési engedélyében engedélyezett fájdalomterápia szakmai kódja: 1503, abban a 8041. szakmai számú neuráalterápiás tevékenység nem szerepel.
- A városi ügyészség 2011. május 18.-án benyújtott vádiratában a vádlott 1 rb. a Btk. 285.§ (1) bekezdésébe ütköző kuruzslás vétségével vádolta, amelyet 2009. április 14-től 2010. november végéig követett el.
- Az elsőfokú ítélet 5. oldalának 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott az általa felállított diagnózistól függetlenül minden kezelt páciens esetében azonos terápiát alkalmazott, az ismeretlen anyag bevitelével elvégzett injekciót a kezelt beteg testfelületének azonos pontjain végezte.

A fenti kiegészítések a másodfokú bíróság által beszerzett cégmásolat és vádirat adatain, illetőleg a nyomozati iratok tartalmán alapulnak, végül az utolsó pont a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként került rögzítésre. Az eljárás igazságügyi orvosszakértő előadta, hogy az ügy kapcsán információkat gyűjtött a neuráalterápia alkalmazásával, kezelési formájával kapcsolatban és a legmeglepőbb megállapítása az volt, hogy a felállított diagnózistól függ, hogy a beteg kezelése melyik testtájékon történik, ellentétben a vádlott mindig azonos pontokat érintő tűszúrásaival. A teljesség igényével a körülményt is rögzítette az ítélet táblája az ítélet tényállásában.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ejtett elírási hibákat a következők szerint javítja ki:

- az elsőfokú ítélet 2. oldalának utolsó sorában írt dátum hónap megjelölését novemberre (a feltüntetett júniussal szemben);
- az 5. oldal 2. sorában a képesítés megszerzésének évét 1986-ra a leírásban rögzített 1996-al szemben;
- a 7. oldal utolsó harmadában 2007. évre datált és a működési engedély felfüggesztésére majd a bírságolásra vonatkozó adatokat 2009. évre pontosítja.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal már teljes és hiánytalan, a másodfokú eljárásban irányadó és a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság körültekintően meghatározta a vádlott által engedély nélkül végzett tevékenység kezdeti és végső időpontját. Ennek során a korábban elbírált időszak végétől a jelen eljárás nyomozati szakaszának lezárásig terjedő időt tekintette irányadónak, és ezzel helyesen pontosította az e körben nem egzakt vádiratot. Rögzítette a vádlott tevékenységének előzményeit, a korábban vele szemben indított és a büntetőjogi felelősségének megállapításával lezárult eljárások adatait, majd részletes leírását adta az engedély nélkül végzett és orvosi tevékenységet magában foglaló eljárásának. Kitért arra is, hogy a vádlott nem tájékoztatta a P. Betéti Társaság orvosi képzettséggel rendelkező kültagját arról, hogy még az engedéllyel elvégezhető tevékenysége is a szakorvos részvételéhez és felügyeletéhez kötött, az erről szóló határozatot sohasem mutatta meg neki.

A testi épség elleni bűncselekmény kapcsán helytállóan részben a vádlott vallomása, részben a sértett előadása és a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció és szakvélemények alapján állapította meg, hogy a 31 éves, és a terhességének a 12. hetében lévő sértett a vádlott - engedély nélkül végzett és orvosi tevékenységnek minősülő neuráalterápiás - beavatkozásának következtében miként került közvetlen életveszélyes - a magzata életét is veszélyeztető - állapotba.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok logikus mérlegelésével, az ésszerű gondolkodás szabályai szerinti következtetések levonásával állapította meg, és az indokolási kötelezettségét is kifogástalanul teljesítette. Megfelelő indokokkal vetette el a vádlott következetes védekezését a tekintetben, hogy a sértett életveszélyes sérülését spontán légmell okozta. A vádlott az életveszélyes sérülés kiváltására alkalmas eszközzel (injekciós tűvel) számtalan szúrást ejtett a sértett olyan testfelületén - így a szegycsont mellett és a lapockáknál is - ahonnan a mellüreg, a mellhártya elérhető volt. A sértett már a kezelés során panaszkodott az egyik szúrás követő eltérő érzetű fájdalomról, majd a kezelés végén is jelezte ezt. A vádlott annak ellenére hazaengedte Verőcéről Paksra a terhes sértettet, hogy a saját elképzelései szerinti ellenőrző vizsgálat (gerinchúzón történő fejjel lefelé lógatás) sem volt elvégezhető a sértett tiltakozása miatt.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértők véleménye és a tárgyalási meghallgatás alapján tisztázta, hogy a vádlott által kidolgozott és a tevékenysége eredményeként megindított gyógyító folyamat következményeként fellépő légmellre vonatkozó elmélete minden tudományos alapot nélkülöz, biofizikai és anatómiai ismeretek hiányára visszavezethető laikus verzió. Az okirati bizonyítékként használt szakvélemény is hasonlóan foglal állást, amikor a vádlott által vázolt kórlefolyást ellentétesnek minősítette az orvosi elvekkel és módszerekkel, anatómiailag és neurológiailag nem tartotta igazolhatónak.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védelem fellebbezésében kifejtetteket. A fellebbezés részben a mérlegelést támadta a tényállás vitatásával, részben pedig a Btk. 3. §(1) bekezdésben rögzítetteket vonta kétségbe.

A Btk. 3. § (1) bekezdése szerint a magyar törvényt kell alkalmazni a belföldön elkövetett bűncselekményre. A vádlott nem rendelkezik orvosi diplomával, de orvosi tevékenységre a német diplomája sem jogosítja fel. A védelem által hivatkozott 2005. szeptember 7. napján meghozott és 2007. október 20.-ig adott megfeleltetési határidőt megállapító irányelv a vádlott végzettségére nem vonatkozik. Az irányelv hatálya alá az általános ápolói, a fogorvosi, az állatorvosi, a szülésznői, az építészmérnöki, a gyógyszerészeti szakmai képezések vonatkoznak. Magyarországot nem kötelezték a vádlott diplomájának megfelelő szakmai képezés elismerésére. Következésképpen Magyarországot nem terheli mulasztás a vádlott diplomájának el nem ismerésével kapcsolatban.

A természetgyógyászati tevékenység gyakorlásának egyes részleteiről szóló, 11/1997 (V. 28.) NM rendelet 1. számú melléklete 1998. július 1-jétől nem konvencionális tevékenységhez sorolja a neuráalterápiás módszereket, amelyet csak orvos által végezhető tevékenységként jelöl meg. Az elsőfokú ítélet megalapozott - a vádlott által is kijelentett - tényállításként rögzíti, hogy a vádlott ezt a tevékenységet folytatta.

Az Egészségügyi Tudományos Tanács állásfoglalására történt hivatkozás sem foghatott helyt, mivel a védő által idézett kitételek mellett az állásfoglalásban azt is rögzítették, hogy a természetgyógyász segítőtársa lehet a konzervatív kezelést alkalmazó orvosnak, de orvosi diplomával nem rendelkező személy nem folytathat orvosi tevékenységet. Az állásfoglalás kifejezetten felhívja a figyelmet a kuruzslás veszélyeire, tiltja a szövetekbe hatoló injektlás nem orvos által való alkalmazási módját, különösen a nem megfelelően vizsgált szerek alkalmazását.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a nyomozás nem tulajdonított kellő figyelmet a vádlott által alkalmazott szerek bevizsgálásának, azonosításának, származásának, szavatosságának sem. Így nem állapítható meg, hogy a vádlott milyen összetételű anyagot fecskendezett az általa kezelt páciensek szervezetébe.

Összességében a védelem érvei nem befolyásolták annak megállapítását, hogy a vádlott jogosulatlanul, orvosi gyakorlat körébe tartozó tevékenységet rendszeresen és ellenszolgáltatásért fejtett ki. Továbbmenően az alkalmazott terápia során - átfogva a tevékenységével előidézhető veszélyhelyzetet - olyan tűszúrásokat ejtett a sértetten, amely a

mellüregbe hatolva a mellhártyát sértette, a fali és zsigeri mellhártya nyomásviszonyát megváltoztatva a sértettnek légmelllet okozott, amely közvetlen életveszélyes állapothoz vezetett. A sértett és a magzat életét csak az időben végrehajtott orvosi beavatkozás mentette meg.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére mind a Btk. 285.§ (1) bekezdés szerinti kuruzslás vétsége, mind a Btk. 170. § (1), (7) bekezdés III. fordulata szerinti gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége miatt, és törvényes a bűncselekmények jogi minősítése is.

Ellenben nem osztotta a másodfokú bíróság a vádlott testi épség elleni bűncselekménye életveszélyes eredményének negligenciaként történő értékelését. A vádlott tudott arról, hogy gyógykezelésével összefüggésben korábban már okozott életveszélyt eredményező légmelllet, éppen ennek hatására, a felelősségének elhárítása végett íratta alá a sértettel a beleegyező nyilatkozatot (amire egyébként nem volt jogosult). Ezt támasztja alá az is, hogy az általa üzemeltetett rendelőben úgynevezett gerinchúzót alkalmazott, mert meggyőződése szerint ezzel kiszűrhető a légmell létrejötte. Utóbbi módszer alkalmasságát egyébként a szakértők cáfolták.

A vádlott nem akart szándékosan testi sértést okozni a hozzá forduló beteg embereknek, ő a gyógykezelésük érdekében cselekedett. Ugyanakkor a tapasztalatai alapján tudta, hogy tevékenysége légmell kialakulásához vezethet, mégis bízott abban, hogy szakmai gyakorlata alapján elkerüli az életveszélyes állapotot, mint eredményt.

A Btk. 14. §-a szerint gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja magatartásának lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, és a gondatlanságnak ezt a formáját - luxuria - valósította meg a vádlott.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása e körben téves, mivel nem foghat helyt a felhívott indok, miszerint a vádlott nem kellő gonddal mérte fel a sértett anatómiai adottságait, ugyanis erre a gondosságra az orvosi képesítés és orvosi berendezések hiányában nem is lett volna képes. A vádlott nem állt foglalkozási szabályok hatálya alatt, mivel az elvégzett tevékenységhez engedélye nem volt, de a megfelelő képesítése is hiányzott, orvosi egyetemet Németországban sem végzett.

A kifejtettek miatt a vádlott tudatos gondatlansággal járt el, mivel tudta, hogy tevékenysége életveszélyes eredménnyel járhat, de jelentős kockázatot vállalva könnyelműen bízott annak elmaradásában. Bizakodását részben a személyiségéből fakadó tudatosságára, részben az évtizedeken át folytatott gyakorlatának tapasztalatára, a nagy számok törvényéből fakadó kisebb számú elvétett esetre alapította.

Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú ítélet 17. oldalának első és második bekezdését, a negligencia indokainak kifejtésére és a tudatos gondatlanság hiányára vonatkozó indokolást.

Az elsőfokú bíróság - szemben a védő érveivel - megvizsgálta, hogy a sértett magatartása és a testi adottságai közrehatottak-e az életveszélyes állapot kialakulásában. Utóbbira az orvosszakértők nyilatkoztak, míg az előbbi körben a sértett orvosi segítség igénybe vételének a körülményeit vizsgálta.

A vádlott gondatlanságból elkövetett testi épség elleni bűncselekményének megnevezését az ítélet rendelkező részében pontosítani kellett, mivel az irányadó bírói gyakorlat és a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) 61/2008. számú Bk. véleményének alapján a bűncselekményeket az ítélet rendelkező részében a Különös Rész alcímével szükséges megnevezni.

A cselekmény jogi értékeléséről szóló és az elsőfokú ítélet 15. oldalán leírtakat annyiban kell még pontosítani, hogy a hivatkozott 2/2004. (XI. 17.) EüM rendelet 2. számú mellékletének 80. pontja a neuráalterápiás módokat a nem konvencionális gyógyászati módok körébe sorolja.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket alapvetően feltárta, részletesen kifejtve felsorolta és értékelési körébe vonta. Az enyhítő tényezők közül mellőzni indokolt a vádlott személyiségjegyeinek büntetés csökkentő hatását, mivel nem szólhat a javára, hogy tudatosan szembehelyezkedve a törvényekkel, vitatva a tevékenysége társadalomra veszélyességét, saját elvei és elképzelései alapján elhivatott jogellenes tevékenységet folytat, mivel beszámítási képessége teljes, ép lélektani alapú. További enyhítő körülmény a büntető eljárás elhúzódása és ezt a ténytet a másodfokú bíróság a büntetés kiszabásánál érvényesítette, amikor az egy évtől hat évig kiszabható szabadságvesztés tartamát - az elsőfokú bíróság büntetéskiszabásával egyet értve - kettő évi szabadságvesztésben határozta meg.

Ellenben további súlyosító körülmény a gondatlanság másodfokú eljárásban felrótt súlyosabb formája és az a körülmény, hogy a vádlott - a vád tárgyává nem tett - segítségnyújtás elmulasztásának a határait súrolta a tevékenységével. A sértett a kezelés alatt és utána is panaszkodott a szúró fájdalomra, a vádlott pedig ismerve az előzményeket, tudva a légmell kialakulásának a lehetőségéről, hazaküldte a terhes sértettet anélkül, hogy akár csak a saját módszereivel is kizárhatta volna az életveszélyhez vezető folyamat megindulását. Nem küldte azonnal kórházba röntgenfelvétel készítésére, csak a telefonkapcsolatot ajánlotta, noha tudta nem képes a veszély elhárítására. A sértett vallomása szerint a reggeli órákban lezajlott telefonbeszélgetésen még bizonyos pontok masszázst ajánlotta, noha a sértettnek már légszomja volt, a kórházban elvégzett röntgenfelvétel a tüdő ökol nagyságúra történt összeesését állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a Be. 2. § alkalmazásával az elkövetés idején hatályos törvény szerint szabta ki a büntetést.

A jogalkotó a kuruzslást egy évig, a testi sértés vádlott által megvalósított formáját 5 évig terjedő szabadságvesztéssel, így halmazati büntetésül 6 évig terjedő szabadságvesztéssel

rendeli büntetni. Az elsőfokú bíróság által kiszabott 2 évi büntetés egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak, ezért mérséklésére nem volt törvényes ok.

Helytállóak az elsőfokú bíróságnak a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének elvetésével kapcsolatban kifejtett érvei. A vádlott nem első ízben okozott életveszélyt a hozzá forduló betegek körében, és közel 20 éve folytatja az ellene megindított büntetőeljárások ellenére is a kuruzsló tevékenységét. Utóbbi a büntető eljárások alatt is folytatta, és a tevékenység felhagyással kapcsolatos nyilatkozatait esetenként cáfolta az iratok tartalma. A legutóbb benyújtott vádirat elkövetési ideje már a nem jogerős, majd a jogerős elítélés hatálya alá esik. Ilyen körülmények mellett nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott jogkövető magatartásának kikényszerítése végett nem látott lehetőséget a büntetés végrehajtásának a felfüggesztésére. A Btk. 89.§ (1) bekezdése csak arra az esetre teszi lehetővé a felfüggesztés alkalmazását, ha alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, ilyen feltételezésre pedig nem volt sem törvényes, sem logikus, sem pedig alapos ok. A vádlott eddigi életvezetése, vagyis az általa folytatott megélhetését is biztosító gyógyító tevékenysége ezt teljes mértékben cáfolta.

Az elsőfokú bíróság a vádlott - a másodfokú bíróság által az enyhítő körülmények közül mellőzött - személyiség-szerkezetét különös méltánylást érdemlőnek tartva rendelkezett arról, hogy a vádlott a büntetés kitöltésének fele része után a feltételes szabadság kedvezményében részesülhessen. Mivel ilyen körülményt a másodfokú bíróság nem észlelt, és ezért a Btk. 47. § (3) bekezdésében megjelölt feltétel hiányzott, e rendelkezést az ítéletábra mellőzte. A feltételes szabadság kérdésében történő eltérő bírósági állásfoglalást nem érintette a Be.354. §-ában foglalt súlyosítási tilalom, amint azt a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) több határozatában is kifejtette. A feltételes szabadságra bocsátás a bűncselekmény elbírálásán kívüli, a szabadságvesztés végrehajtása során alkalmazható lehetőség.

Az első és a másodfokú bírósági eljárás is maradéktalanul megfelelt az Egyezmény 6. Cikkében meghatározott tisztességes eljárás iránti kíváncságnak, amikor a védelem által becsatolt szakvéleményt okirati bizonyítékként értékelte. Ez a szakértői vélemény egyébként nem szolgálta az ügy előbbre vitelét, mert nem jelentett a bizonyítékok sorában releváns bizonyítékot. Pontosabban fogalmazva, az eljárás elhúzódása miatt elvileg sérült volna a tisztességes eljárás és ezen belül az ügy ésszerű időn belüli befejezésének a követelménye. Azonban a másodfokú bíróság a vádlott büntetését ennek a ténynek a figyelembe vételével határozta meg, vagyis lényegesen enyhébb büntetést szabott ki és ezzel kiküszöbölte a lehetséges Egyezmény-sértést, vagyis a 6. Cikk 1. bekezdésében írtak - ésszerű idő-megsértését.

A másodfokú bíróság a részletesen kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Be. 386. § kizárja az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét.

2012. év március hó 27. napján

Az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú bíróság határozatában foglalt változások mellett 2012. március 27. napján jogerős és végrehajtható.